Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑρμείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Παρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 12 Ὀκτωβρίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 46*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. *(Συνέχεια).*

— Μικρέ, τοῦ ἐψιθύριζεν ὁ φύλαξ· τὰ κατάφερα.

— Τί;

— Νὰ φέρω τὸ γέρο σου 'ς αὐτὴ τὴ σάλα ποῦ εἶμαι ὁλοένα καὶ ποῦ ἦταν, εὐτυχῶς, ἀδειανή. Μ' ἔβαλαν τώρα νὰ φυλάξω 'ς αὐτὸ τὸ τμῆμα, καὶ μόλις φύγῃ ὁ ἄλλος φύλακας, θὰ πάω νὰ σοῦ φέρω τὸν τυφλό.

— Σὲ πόση ὥρα;

— Σὲ μιὰ ὥρα, τὸ πολύ.

— Καλά, περιμένω!

Ὁ Μπόμπης κατῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἐπλησίασε τὸν Γκαγιαρντὼ ἐπὶ τοῦ ἰκρίου καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν εἴδησιν.

Ὁ σωματοφύλαξ δὲν ἐφάνη εὐχαριστηθείς.

— Μπᾶ! ἔκαμεν· ὁ μασκαρᾶς παροιδεύει!.. Μιὰ ὥρα;... Νὰ σὲ περιμένωμε μιὰ ὥρα, σκαρφαλωμένοι 'ς αὐτὰ τὰ σανίδια, μέσ' στὸν ἥλιο;... Ὡραία διασκέδασις; Ἄχ, πῶς θὰ τοῦ τραβήξω ταῦτιὰ ἅμα τὸν ξαναϊδῶ!

Ὁ Μπόμπης τὸν καθησύχασε λέγων, ὅτι δὲν ἦτο βέβαια στὸ χέρι τοῦ φύλακος νὰ τοὺς φέρῃ τὸν γέροντα ἀμέσως, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ποῦ τὰ κατάφερε καὶ ἔτσι.

Ὁ Γκαγιαρντὼ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Μπόμπης εἶχε δίκιο.

Διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἠθέλησε νὰ πάρῃ σοβαρὰ τὸν ρόλον του ὡς κτίστου καὶ ἤρχισε νὰ *σοβατίζῃ* τὸν τοῖχον πρὸ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε παρὰ νὰ ρίχνῃ πηλοὺς καὶ ἀσβέστας εἰς τὰ μάτια του, καὶ νὰ γεμίζῃ τὴν πρόσοψιν μὲ κάτι ἀνώμαλα ἐξογκώματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ κάτω θὰ ἐφαίνοντο πολὺ ἄσχημα.

Ὁ Μπόμπης ὅμως ἐχρησιμοποίει καλλίτερα τὸν καιρόν του.

Κατέστρωνε μὲ τὸν νοῦν του ἕνα σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐπρόδιδεν ἀληθῶς γόνιμον φαντασίαν καὶ τόλμην μεγάλου στρατηγοῦ.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐσκέπτετο ἁπλούστατα νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς προαγγελθείσης παρουσίας τοῦ γέροντος εἰς τὸ παράθυρον, ὄχι διὰ νὰ συνομιλήσῃ μαζί του, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ ἀμέσως.

Κατ' ἀρχὰς παρετήρησεν, ὅτι ἡ αὐλὴ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἦτο σχεδὸν ἔρημος.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ φύλακες ἐνέκλεισαν εἰς τὰ κελλία των τοὺς τρελλούς, δηλαδὴ ἀπὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας, τρεῖς ἢ τέσσαρες μόνον Ἀδελφοὶ τοῦ Ἐλέους εἶχον διασχίσῃ τὴν αὐλὴν ἐκείνην, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἀπὸ τὸ μέρος λοιπὸν αὐτὸ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ μεγάλα πράγματα.

Ἐξ ἄλλου, ὀλίγα παράθυρα ὑπῆρχον ἄνωθεν τοῦ ἰκρίου. Ἐκ τῶν τεσσάρων τοίχων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζαν τὴν αὐλήν, οἱ τρεῖς ἦσαν ἐντελῶς τυφλοί, καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ τετάρτου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἠγείρετο τὸ ἰκρίον, ἠνοίγοντο ἓξ παράθυρα. Τὰ τρία ἐξ αὐτῶν, προφανῶς παράθυρα κελλίων, ἦσαν κατάκλειστα. Δύο ἄλλα, στολισμένα μὲ λευκὰ παραπετάσματα, ἐφαίνοντο νανήκουν εἰς αἴθουσαν ὀλίγον συχναζομένην· τὸ δὲ ἕκτον ἦτο ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φανῇ πρὸ ὀλίγου ὁ φύλαξ.

Ὁ Μπόμπης, μετρῶν τώρα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ παράθυρον αὐτὸ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο, ἐψιθύριζεν:

— Ἀδύνατο!... εἶνε πολὺ ψηλά!..

Ἐπιτέλους δὲν ἐκρατήθη καὶ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του, βασανιζόμενον ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, τὸν ἠρώτησε:

— Μίστερ Γκαγιαρντώ, θὰ μπορούσατε νὰ δεχθῆτε στὴν ἀγκαλιά σας ἕνα ἄνθρωπον ποῦ θὰ ἔπεφτε ἀπὸ κεῖ-πάνω;

Ὁ ἀχθοφόρος ἐκύτταξε τὸν μικρὸν τζόκεϋ, ὡς διὰ νὰ μαντεύσῃ διὰ τί τὸν ἠρώτα, καὶ ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως:

— Ἐγώ; θὰ μποροῦσα νὰ δεχθῶ ὁποιοδήποτε βάρος ἀπ' ὁποιοδήποτε ὕψος.

— Καλὰ λοιπόν, ἀπεκρίθη χαρούμενος ὁ Μπόμπης, ὁ γέρος μας θὰ δραπετεύσῃ εὐθὺς ἀπόψε!

«Μικρέ, τὰ κατάφερα!»
(Σελ. 365, στ. α'.)

«Κύριε κόμη, εἶμαι ὁ μικρὸς τζόκεϋ τοῦ δουκὸς Λωζέν...» (Σελ. 366 στ. β'.)

— Ἀπόψε; καὶ πῶς;

— Ναί, ναί· δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ ἀναβάλλωμε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ Γκαγιαρντώ, πῶς ὅ,τι θὰ γίνῃ, πρέπει νὰ γίνῃ τώρα ποῦ εἰμαστε ἐδῶ· γιατὶ ἂν βγοῦμε, ξέρομε πότε θὰ ξαναγυρίσωμε;

— Μὰ γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θέλω νὰ ἐπωφεληθοῦμε τῆς εὐκαιρίας.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς;

Ὁ Μπόμπης ἐξέθεσε τότε τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ: Ὁ φύλαξ θὰ τοὺς ἔφερνε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ παράθυρον τὸν γέροντα κόμητα Μουσύ. Θὰ ἐπωφελοῦντο μιᾶς στιγμῆς ποῦ δὲν θὰ ἦτο κανεὶς εἰς τὴν αὐλήν, καὶ θὰ διέτασσαν τὸν φύλακα νὰ βάλῃ τὸν τυφλὸν εἰς ἕνα μεγάλον σάκκον καὶ νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὁ Γκαγιαρντὼ θὰ ἐστέκετο ἕτοιμος ἀπὸ κάτω καὶ θὰ τὸν ἐδέχετο εἰς τὰς ἀγκάλας του.

«Ἔρριψε τὸν σάκκον εἰς τὸ κενόν...»
(Σελ. 367 στ. α')

— Εἰμπορεῖς ὅμως, προσέθεσεν εἰς τὸ τέλος ὁ Μπόμπης, νὰ τὰ καταφέρῃς, καὶ ἐγγυᾶσαι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ πάθῃ τίποτε;

— Ὅσο γι' αὐτό, εἶνε εὐκολώτατο! ἀπεκρίθη ὁ Γκαγιαρντώ· ἔπειτα ὅμως, ἅμα ὁ γέρος πέσῃ 'ς τὰ χέρια μας, τί θὰ τὸν κάμωμε;

— Ἔπειτα, εἶπεν ὁ Μπόμπης, θὰ τὸν κατεβάσῃς 'ς τοὺς ὤμους σου καὶ θὰ τὸν φορτώσουμε 'ς τὸ καρροτσάκι γιὰ σακκὶ μὲ ἀσθέστη. Ἔτσι θὰ βγοῦμε μιὰ χαρά.

— Λαμπρό! ἔξοχο! μπράβο, παιδί μου! Ἐσὺ εἶσαι ἐξυπνότερος ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους! Λοιπὸν τὸ σχέδιό σου θὰ ἐπιτύχῃ, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου! Σὲ μιὰ ὥρα ὁ τυφλός σου γέρος θὰ βρίσκεται μαζί μας, ἔξω ἀπὸ τὸ τρελλοκομεῖο. Τί ἐξυπνάδα, νὰ συλλογισθῇς τὸ σακκί! Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὸ συλλογιζόμουν!

Μὲ ὅλην τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν ὑποδοχήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὴν πρότασίν του ὁ σύντροφος, — ὁ Μπόμπης δὲν ἦτο ἀκόμη βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας

Ἔτρεμε, συλλογιζόμενος τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ διατρέξῃ ὁ γέρων, πίπτων ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸ κενόν. Ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ὁ Γκαγιαρντὼ νὰ τὸν πιάσῃ;.... ἂν παρεσύρετο μαζί του ἀπὸ τὸ βάρος; Ἀλλ' ὅταν ἀνεκοίνωσεν αὐτοὺς τοὺς φόβους, ὁ ἀχθοφόρος ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μὴ σὲ νοιάζῃ, τῷ εἶπε, καὶ θὰ τὸν πιάσω 'ς τὸν ἀέρα τὸν γέρο σου, σὰν μῆλο ποῦ πέφτει ἀπὸ τὴ μηλιά. Γιὰ ἕνα Γκαγιαρντώ, αὐτὸ εἶνε παιχνιδάκι!...

Ἡ κρίσιμος στιγμή.

Μὲ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, ἡ ὥρα ἐπέρασεν.

Ὁ φύλαξ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸ παράθυρον. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦτο μόνος.

Πλησίον του, ὁ Μπόμπης ἀνεγνώρισε τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα καὶ τὸ ὠχρὸν πρόσωπον μὲ τὰ σβυσμένα μάτια τοῦ γηραιοῦ κόμητος Μουσύ.

Ὑπερνικήσας ἀμέσως τὴν συγκίνησίν του, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ στιγμήν, ὁ μικρὸς ἔσπευσε πάλιν νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν δοκόν, καὶ μόλις εὑρέθη εἰς τὸ ἄκρον, εἶπε:

— Κύριε κόμη, εἶμαι ὁ μικρὸς τζόκεϋ τοῦ δουκὸς Λωζὲν καὶ ἦλθα νὰ σᾶς σώσω, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ σᾶς ἔδωσα εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον.

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ γέρων ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος.

— Σύ;... ἐψέλλισε· σὺ ἔρχεσαι νὰ μὲ βγάλῃς ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή;... Ὦ Θέ μου! μὰ εἶνε δυνατόν;...

— Μάλιστα, κύριε κόμη! Ἀρκεῖ νὰ κάμετε ὅ,τι θὰ σᾶς 'πῶ.

— Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ κάθε τί!... καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη νὰ θυσιάσω, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ δήμιό μου... τὸν κακοῦργο ποῦ μ' ἔκλεισεν ἐδῶ-μέσα!

Ὁ φύλαξ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν συνομιλίαν ἐναγωνίως. Ἐφοβεῖτο μήπως, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, εἰσήρχετο κανένας Ἀδελφὸς εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὑρίσκετο, ἢ μήπως εἴλκυε τὴν προσοχὴν κανενός, ἀπὸ τὴν αὐλήν, ὁ Μπόμπης σκαρφαλωμένος ἐκεῖ ἐπάνω...

Ὁ τρόμος του ἐκορυφώθη, ὅταν ὁ μικρὸς τζόκεϋ τῷ ἐξέθεσε μὲ ὀλίγας λέξεις τὸ σχέδιον τῆς δραπετεύσεως, τὸ ὁποῖον ἐννοοῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως.

— Μ' αὐτὸ ποῦ μοῦ γυρεύετε, εἶνε φοβερό! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς στενάζων. Ποτὲ δὲν θὰ συγκατατεθῶ νὰ βάλω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο 'ς ἕνα σακκὶ καὶ νὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο!.. Εἶνε σὰ νὰ θέλω τὸ θάνατό του καὶ τὴν καταστροφὴ ὅλων μας!

Ὁ Μπόμπης ἐπέμεινε, παρεκάλεσεν, ἱκέτευσεν, ἀπῄτησε, διέταξε.

— Κύριε κόμη, εἶπε, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ πάθετε τίποτε· ὁ σύντροφός μου εἶνε ἀπὸ κάτω, ἕτοιμος νὰ σᾶς πιάσῃ... Κανένας φόβος, κανένας κίνδυνος δὲν ὑπάρχει!

— Καὶ τί μὲ μέλει ἂν ριψοκινδυνεύσω τὴν ζωήν μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἀφοῦ ἔχω τὴν πεθανότητα νὰ δραπετεύσω καὶ νὰ σωθῶ! Δός μου, παιδί μου, τὸν σάκκο. Ἐγὼ μόνος μου θὰ μπῶ μέσα καὶ μόνος μου θὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο!

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔσπευσε τότε νὰ παραδώσῃ εἰς τὰ τρέμοντα χέρια τοῦ γέροντος τὸν σάκκον τῆς ἀσθέστου, τὸν ὁποῖον εἶχε πάρῃ μαζί του, δεμένον εἰς τὴν μέσην του ὡς ποδιάν, καὶ ἀμέσως ὁ κόμης Μουσὺ ἔβαλε μέσα τὰ πόδια του, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ φύλακος, ὁ ὁποῖος ἠπείλει νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, διότι δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ συνδρομὴν εἰς τέτοιαν τρέλλαν.

Ὁ τυφλὸς ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον.

— Φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν φύλακα μ' ἐπιβλητικὴν σοβαρότητα· ξεύρεις καλά, ὅτι δὲν εἶμαι τρελλός, μολονότι προσεπάθησαν νὰ μὲ παραστήσουν ὡς τοιοῦτον. Ἐξακολούθησε μέχρι τέλους νὰ μᾶς βοηθῇς, καὶ σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων μου, εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποῦ φέρω, εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερόν, εἰς τὴν τιμήν μου ἐπιτέλους, ὅτι ἂν κατορθώσω νὰ δραπετεύσω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ γίνῃς πλούσιος. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, θὰ σοῦ δώσω δέκα χιλιάδες λίβρες!

Ὁ φύλαξ, ἀκούσας τὸν φανταστικὸν αὐτὸν ἀριθμόν, δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ... Ἡ πρότασις ἦτο βέβαια δελεαστική. Ἀλλὰ μήπως, ἕως ἐκεῖ ποῦ εἶχε φθάσῃ, ἠμποροῦσε πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ; Ἂν ἀνθίστατο, ἐκινδύνευε νὰ προκαλέσῃ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ὅλον εἰς βάρος του. Αὐτὸς δὲν ἦτο τῳόντι ὁ μόνος ἔνοχος; Ἀδιάφορον, ἂν ὑπέκυψεν εἰς τὴν βίαν... Θὰ ἐτιμωρεῖτο αὐστηρῶς. Ἐνῷ, ἂν τὸ σχέδιον τῆς δραπετεύσεως ἐπετύγχανε, — ποιὸς τὸ ξεύρει! — θὰ ἐγίνετο πλούσιος. Δέκα χιλιάδες λίβραι δι' ἕνα πτωχὸν ἄνθρωπον, εἶνε κάτι τί!..

Ἐνῷ ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος ἐδίσταζεν οὕτως ἀναποφάσιστος, ὁ γηραιὸς κόμης εἶχεν εἰσέλθῃ ὁλόκληρος εἰς τὸν σάκκον καὶ μὲ θάρρος τοῦ ἔλεγεν:

— Ἔλα! κάμε γρήγορα! Πέταξέ με ἀπὸ τὸ παράθυρο! Ἂν σκοτωθῶ, θὰ νομίσουν ὅτι, στὴν τρέλλα μου, αὐτοκτόνησα. Ἂν ὅμως γλυτώσω, ἐσὺ πλουτίζεις!

Ἐξαφνά, ὁ φύλαξ ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ. Τὸ δέλεαρ τοῦ πλούτου κατενίκησε τοὺς τελευταίους του δισταγμούς.

— Καλά, εἶπεν· ἀφοῦ τὸ θέλετε;...

Ἔδεσε τότε μ' ἕνα σπάγγον τὴν κορυφὴν τοῦ σάκκου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ κόμης, καὶ μὲ κόπον τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ βάθρον τοῦ παραθύρου. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐπερνοῦσε κανεὶς ἀπὸ τὴν αὐλήν, τὸν ὤθησε μὲ ἀπότομον κίνημα εἰς τὸ κενόν.

Ἀπὸ κάτω, ὁ Γκαγιαρντὼ ἐπερίμενε προσεκτικός.

Ὁ σάκκος πίπτει.

Ὁ Γκαγιαρντὼ τὸν ἁρπάζει, — πραγματικῶς ὡς νὰ ἦτο μῆλον, πίπτον ἀπὸ τὸ δένδρον.

Καὶ τὸν ἀποθέτει εὐθὺς ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ ἰκρίου.

Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐτελείωσαν ὅλα.

— Ἀχ! ἔκαμεν ὁ Μπόμπης· μὲ ἀνακούφισιν, σκουπίζων τὸ μέτωπόν του, ποῦ εἶχεν ἱδρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

Ὁ Γκαγιαρντώ, ἠρεμώτατος, εἶπε:

— Εἶδες τί εὔκολο ποῦ ἦταν;

Δὲν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ καταβιβασθῇ τὸ πολύτιμον δέμα διὰ τῆς κλίμακος τοῦ ἰκρίου. Καὶ αὐτὸ ἦτο ἄλλο «παιχνιδάκι» διὰ τὸν ρωμαλέον ἀχθοφόρον, ὁ ὁποῖος τὸ ἐξετέλεσε εἰς ὀλίγας στιγμάς.

«Ὁ σάκκος πίπτει.» (Σελ. 367 στ. α')

Ὅταν ἐμαζεύθησαν ὅλοι εἰς τὴν αὐλὴν εὗρον τὸν φύλακα, ὁ ὁποῖος προσέτρεχε κάτωχρος, σύρων ἕνα χειραμάξι.

— Γρήγορα! Γρήγορα! τοὺς ἐφώναζε μὲ φωνὴν βραχνὴν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Φορτώστε τὸ σάκκο 'ς αὐτὸ τ' ἁμάξι, σκεπάστε το μὲ τὰ ἐργαλεῖά σας, μὲ τὰ κανιά σας, κ' ἐλᾶτε, ἐλᾶτε! θὰ μπορέσω ἴσως νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὸ φυλακεῖον.

Ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Μπόμπης δὲν ἐπερίμεναν νὰ τοὺς τὸ ξαναπῇ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ-ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐπὶ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον δημοσιεύεται ἡ συνήθης Πρόσκλησις τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγραφῶν διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1914. Εἰς τὸ προηγούμενον ἐδημοσιεύθη ἡ Προκήρυξις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος. Πάντοτε τὸ ἓν συνοδεύει τὸ ἄλλο. Εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις δύο καθηκόντων, τὴν ὁποίαν ζητεῖ συγχρόνως ἀπὸ κάθε φίλον της ἡ «Διάπλασις» νὰ πληρώσῃ ἐγκαίρως τὴν νέαν συνδρομήν του καὶ νὰ συστήσῃ τὸ περιοδικὸν τοῦτο καὶ εἰς ἄλλους διὰ νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ συνδρομητοί.

Ἡ «Διάπλασις» εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι κανενὸς ἄλλου περιοδικοῦ οἱ φίλοι δὲν ἐκπληρώνουν μὲ τόσην προθυμίαν τὸ διπλοῦν αὐτὸ καθῆκον. Καὶ πρῶτον τὴν ἀγαποῦν τόσον, ὥστε οἱ ἴδιοι νὰ τὸ χαρακτηρίζουν καὶ νὰ τὸ ἀναγνωρίζουν ὡς *καθῆκόν* των. Σπεύδουν λοιπὸν ἐνωρίτατα, — καὶ πολλοὶ μάλιστα πρὸ πάσης προσκλήσεως — νὰ ἀνανεώνουν τὴν ἐγγραφήν των εἰς τὸ βιβλίον τῶν φίλων της, τῶν «παιδιῶν» της· καὶ συγχρόνως *ξεσπαθώνουν* μὲ ζῆλον, διὰ νὰ τῆς εὕρουν ἔρους εἰμπορεῖ καθένας νέους φίλους καὶ συνδρομητάς. Οὕτως ἡ «οἰκογένεια» ἀνανεοῦται, αὐξάνει καὶ πληθύνεται κατ' ἔτος. Καὶ ἂν δὲν κατορθώνεται τοῦτο ὅσον θὰ ἠθέλαμεν, τοὐλάχιστον ἀναπληροῦνται τὰ κενὰ ποῦ ἀφίνουν οἱ δι' οἱονδήποτε λόγον ἀποχωροῦντες ἢ ἐκλείποντες. Ἡ «Διάπλασις» εἶνε τὸ μόνον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει περιοδεύοντας ἀνταποκριτὰς ἢ πράκτορας ἐξ ἐπαγγέλματος. Τοὺς ἀναπληρώνει ἡ ἀγάπη τῶν φίλων της. Αὐτοί, ὡς μικροὶ ἀπόστολοι, ἔχουν ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς διαδόσεώς της. Αὐτοὶ τὴν κάμνουν γνωστὴν εἰς τὰ παιδιά ποῦ δὲν τὴν γνωρίζουν καὶ ἐπεκτείνουν ὁλονὲν τὸν κύκλον της καὶ τὴν ὠφέλιμον ἐπιρροήν της.

Καὶ ὅμως! Ὅσον ζωηρὰ καὶ ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ κίνησις, ἐγὼ θὰ τὴν ἤθελα ζωηροτέραν. Καὶ προπάντων τώρα, μὲ τὸ μεγάλωμα τῆς Πατρίδος μας. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς, ὅτι καὶ ἡ Διάπλασις θὰ ἔπρεπε νὰ μεγαλώσῃ, νὰ ἀνακαινισθῇ, νὰ μεταμορφωθῇ; Ὅλα τώρα θὰ γίνουν μεγαλήτερα καὶ ὡραιότερα, «ἀντάξια τῆς νέας Μεγάλης Ἑλλάδος». Ἑπομένως καὶ ἡ Διάπλασις. Ὅπως εἶνε σήμερον, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ πολὺν ἀκόμη καιρόν. Εὐθὺς μόλις ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, μόλις στερεωθῇ ἡ εἰρήνη, ὀφείλει καὶ ἡ Διάπλασις νὰ προβῇ εἰς καινοτομίας γενναίας, σημαντικάς. Ἴδοὺ διατί θὰ ἤθελα τὴν κίνησιν τοῦ ξεσπαθώματος ἀκόμη ζωηροτέραν. Αἱ καινοτομίαι, καθὼς ξεύρετε, ἀπαιτοῦν δαπάνας· καὶ διὰ νὰ καλύπτωνται αὐταὶ αἱ δαπάναι, ἡ κυκλοφορία τῆς Διαπλάσεως πρέπει νὰ γίνῃ μεγάλη... ὅπως καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ξεσπάθωμα λοιπόν! Ξεσπάθωμα γενναῖον, πολὺ γενναιότερον ἀπὸ πρίν. Ὄχι ἁπλῶς διὰ νὰ ἀναπληρωθοῦν τὰ κενά, ὄχι διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ ἰσοζύγιον, ἀλλὰ διὰ νὰ προστεθοῦν εὐθὺς εἰς τὴν οἰκογένειαν μερικαὶ χιλιάδες νέων μελῶν. Καὶ αὐτὸ τώρα δὲν θὰ εἶνε καὶ τόσον δύσκολον. Ἕνα πλῆθος ἑλληνικῶν χωρῶν ἠλευθερώθη καὶ προσηρτήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὑπὸ τοὺς Τούρκους, δὲν εἶχαν πολλὰς ἐλευθερίας. Καὶ ὅταν δὲν τοὺς τὸ ἀπηγόρευαν ρητῶς, ἐφοβοῦντο οἱ ἴδιοι νὰ ἔχουν πολλὰς σχέσεις μὲ τὴν ἑλληνικὴν μητρόπολιν, καὶ νὰ λαμβάνουν ἀπὸ ἐδῶ βιβλία καὶ περιοδικά. Οἱ Τοῦρκοι ἦσαν καχύποπτοι. Ἀπὸ πόσα μέρη τοῦ τουρκοκρατουμένου Ἑλληνισμοῦ, πόσα παιδιὰ δὲν ἔγραφαν πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ πόνον: «Ἀναγκαζόμεθα νὰ σὲ στερηθῶμεν. Μᾶς ὑποπτεύονται οἱ τύραννοί μας, ὅταν λαμβάνωμεν ἔντυπα — καὶ γράμματα ἀκόμη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας...»

Ἔ, ὅλ' αὐτὰ τώρα ἐπέρασαν. Παντοῦ σχεδὸν βασιλεύει ἐλευθερία, παντοῦ κυματίζει ἡ κυανόλευκος. Καὶ εἰς τάλύτρωτα ἀκόμη μέρη, μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης, δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον τύποι φόβοι καὶ περιορισμοί. Ἔτσι οἱ φίλοι θὰ ἔχουν πολὺ ἔδαφος ἐνεργείας. Καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν, καὶ νὰ ἀναπτύξουν ὅλον τὸν ζῆλόν των φέτος ἐξαιρετικῶς, ὥστε νὰ ἐγγράψουν πολλοὺς πολλοὺς νέους συνδρομητάς, διὰ νὰ προβῇ καὶ ἡ «Διάπλασις» εἰς τὰς καινοτομίας της, ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Καὶ αὐτὸ βέβαια θὰ εἶνε καλὸν δι' ὅλους. Τὸ σύνθημα πρέπει νὰ εἶνε: Μεγάλη Ἑλλὰς—Μεγάλη Διάπλασις!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΚΑΓΙΑΡΔΟΥ

—Ἔ, μπάρμπα Γκαγιάρδε, πῶς πᾶνε οἱ ρευματισμοί;

—Γιὰ τὴν ὥρα καλά, κυρία Προσπέρου. Ποιὸς ξέρει ὅμως γιὰ πόσον καιρὸ θὰ μ' ἀφήσουν ἥσυχο; Ὁ γιατρὸς μοῦ ἔχει παραγγείλει ν' ἀποφεύγω μὲ κάθε τρόπο τὴν ὑγρασία. Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο, γιατὶ τὸ σπίτι μου εὐτυχῶς βρίσκεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ὡραῖο μας ποταμό. Εἶνε ἀλήθεια πολὺ σκληρὸ νὰ ζῇ κανεὶς ἔτσι σακατεμένος!

—Ξέρετε, κύριε Γκαγιάρδε, τὴ στιγμὴ αὐτὴ πληρώνετε τὴν καλὴ διαγωγή, ποῦ ἐδείξατε στὸν πόλεμο τοῦ 1870. Φυσικά, ὅταν κοιμᾶται κανεὶς στὰ χανδάκια, ὅταν κάνῃ πορεῖες καὶ ἐλιγμοὺς μέσα στὸ χιόνι, δὲν κερδίζει τίποτε καλό.

—Πρέπει νὰ πιστέψωμε τότε, κυρία Προσπέρου, ὅτι εἶχα μεγάλη προδιάθεση γι' αὐτοὺς τοὺς διαβολεμένους ρευματισμούς. Γιατὶ τὸ ἔτος ἐκεῖνο δὲν ἐξεπλήρωσα μόνον ἐγὼ τὸ καθῆκον μου.

—Ναί, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν εἶχαν ἀγωνιοθῆ προηγουμένως, ὅπως ἐσεῖς, στὴν ἐκστρατεία τῆς Κριμαίας καὶ στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰταλίας. Ὅλοι ἐδῶ τὸ ξέρουν, ὅτι δὲν ἔχετε κλέψει τὸ στρατιωτικὸ παράσημο, ποῦ στολίζει τὸ στῆθος σας!

«Κωπηλατεῖ μὲ ὁρμὴ γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ στέγη...» (Σελ. 368, στ. γ'.)

—Εἶνε ἀλήθεια. Αἰσθάνομαι ὅμως μεγάλη λύπη, ὅταν συλλογίζωμαι, ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ ἱκανὸς γιὰ τίποτε.

—Γιὰ τίποτε! Ἀστειεύεσθε;

Κι' ἂν ἀκόμη χρηματεύατε μόνο γιὰ νὰ διηγῆθε στὰ μικρά μας ὡραῖες ἱστορίες κι' ἔτσι νὰ τοὺς διεγείρετε τὴν αὐταπάρνησι καὶ τὴ φιλοπατρία, καὶ μόνο αὐτὸ θὰ ἀξίζε τὸν κόπο!

—Ἂς εἶνε, τὸ ξέρομε, κυρία Προσπέρου, ὅτι πρέπει πάντοτε ἡ γυναῖκες νὰ ἔχουν τὸ δίκαιο. Ἂς πᾶμε τώρα λίγο ἔξω στὸν ἥλιο, γιὰ νὰ κάμω ἕναν περίπατο στοὺς καϋμένους τοὺς ρευματισμούς μου.

Ἡ κυρία Προσπέρου δὲν ἦταν ἀπατημένη. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τῆς Γαλλίας Κλυὰ ἀγαποῦσαν καὶ ἐκτιμοῦσαν τὸν μπάρμπα Γκαγιάρδο, γηρατὸν ἀπόστρατον στρατιώτην. Ὁ μπαρμπα Γκαγιάρδος ἦταν κἄποτε λίγο μεμψίμοιρος, κατώρθωνε ὅμως νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν μὲ τὰς πολεμικάς του διηγήσεις καὶ μὲ τὰ παραγγέλματά του «Ἔμπρός, μάρς!... Κλίνατε ἐπὶ δεξιά!...», μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐδίδασκε νὰ κάνουν γυμνάσια μὲ μπαστούνια ἀντὶ γιὰ ὅπλα.

Πόσο γελαστὸ καὶ εὔθυμο ἦταν τὸ μικρὸ αὐτὸ χωριό, τὸ κτισμένο ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Λείγηρος! Δένδρα ὑψηλὰ ἐσκίαζαν τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ μέσ' στὸ νερὸ ἑκαθρεπτίζοντο χαριτωμένα σπιτάκια μὲ κόκκινα κεραμίδια. Οἱ κάτοικοι περνοῦσαν ἐκεῖ ἡμέρες εἰρηνικὲς εὐτυχισμένοι μὲ τὴν ταπεινή των ζωή. Τὸ Κλυὰ ἦταν τότε γιὰ ὅλους μας θελκτικὴ διαμονή.

Ἀλλοίμονον! Ἡ γαλήνη αὐτὴ ἔμελλε νὰ ταραχθῇ.

Ὁ χειμὼν τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦταν ἐξαιρετικῶς βροχερός, ἀλλ' ὁ Λείγηρ δὲν εἶχε ἀκόμη κλημμυρίσει. Ἔξαφνα ὅμως, μια νύκτα τρομερή, φρικώδης καταιγὶς ἐξερράγη. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ῥαγδαία. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε λυσσαλέος. Τὰ ὕδατα ἀποτόμως ἀνυψώθησαν καὶ ἔφθασαν ἕνα ἀπὸ τὰ προχώματα, ποῦ συγκρατοῦσαν τὸ ῥεῦμα.

Ἡ σκοτεινιασμένη αὐγὴ θαμπὰ ἐφώτισε τραγικὲς σκηνές.

Οἱ κάτοικοι, ποῦ εἶχαν κοιμηθῆ μ' ἐμπιστοσύνη, τὴν νύκτα αἰφνιδίως ἀφυπνίσθησαν καὶ ἀνέβησαν στὸ ἐπάνω πάτωμα τῶν παροχθίων οἰκιῶν των, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ πλημμύρα δὲν θὰ τοὺς ἔφθανεν ἐκεῖ. Ἀλλ' ὁ Λείγηρ, τόσο γαλήνιος συνήθως, εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀληθινὸν χείμαρρον. Γρήγορα διωργανώθησαν πρόχειρα μέσα βοηθείας. Ἡ μεγάλη ὅμως βία τὰ καθιστοῦσε ἀνωφελῆ γιὰ τοὺς περισσοτέρους.

Ὁ μπάρμπα Γκαγιάρδος σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράμματα κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ἀπὸ τὴν κατοικία του, ποῦ ἦταν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ῥεῦμα, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν καταστροφή. Σὲ λίγο ὅμως ἔμαθε τὰ δυσάρεστα νυκτερινὰ συμβάντα καὶ ἀμέσως ἐπῆγε στὸν τόπο τῆς συμφορᾶς.

Ἡ βάρκες δὲν ἦταν ἀρκετές, γιὰ νὰ σώσουν ὅλους τοὺς κινδυνεύοντας συγχρόνως, καὶ ὁ καθένας ἔσπευδε κατὰ προτίμησιν στοὺς δικούς του.

Ἔξαφνα στὴ στέγη ἑνὸς οἰκίσκου, ἀποτελουμένου μόνον ἀπὸ ἕνα πάτωμα ἰσόγαιον, βλέπει ὁ Γκαγιάρδος μιὰ δυστυχισμένη χήρα νὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά της τὰ δυὸ παιδάκια της, ποῦ τρομαγμένα ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἐφώναζαν μὲ ἀπελπισία. «Μητέρα! Μητέρα!»

Ποιὸς νὰ τοὺς συλλογισθῆ σὲ τέτοια στιγμὴ παραφορᾶς;

Ὁ γενναῖος γέρων διακρίνει μιὰ βάρκα σκωληκόβρωτη, ὅπου κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει νὰ διακινδυνεύσῃ. Δὲν διστάζει. Ἀνεβαίνει ἐπάνω μὲ ὅση ταχύτητα τοῦ ἐπιτρέπουν αἱ σχεδὸν ἀγκυλωμέναι κνῆμαι του καὶ κωπηλατεῖ μὲ ὁρμή, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ στὴ στέγη, ποῦ τὸ νερὸ ἀπειλεῖ νὰ κατακλύσῃ.

Πλησιάζει.

—Θάρρος, φωνάζει στὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, περάστε μου ἕνα ἀπὸ τα παιδιά σας.

Ἡ μητέρα ὑπακούει. Τὸ ἀγοράκι της τοποθετεῖται στὴ βάρκα ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀλλ' ἐνῷ προσπαθεῖ ν' ἀνεβῇ κι' αὐτή, τὸ κοριτσάκι, ποῦ κρατεῖ, ξαφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ πέφτει στὸ μέσον τοῦ ῥεύματος.

Ποῦ τώρα ἡ ὑπακοὴ στὶς παραγγελίες τοῦ γιατροῦ, ποῦ ἔχει ἀπαγορεύσει μὲ κάθε τρόπο τὴν ὑγρασία; Οὔτε τὸ συλλογίζεται ὁ Γκαγιάρδος. Ἔχει τόσα ἄλλα νὰ σκεφθῇ! Ρίπτεται κι' αὐτὸς στὸν ὁρμητικὸ ποταμὸ καὶ μετὰ πολλὰς προσπαθείας σώζει τὸ κοριτσάκι ἀπὸ βέβαιον θάνατον, ἐνῷ ἡ μητέρα ἐπικαλεῖται τὴν θείαν ἀντίληψιν.

Ὅλα ὅμως ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν. Πρέπει νὰ φθάσουν στὴν ξηρά. Καὶ ἡ ὄχθη εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὰ συνήθη της ὅρια.

Ἀλλ' ἂν τὰ πόδια τοῦ θαρραλέου σωτῆρος εἶνε τώρα σχεδὸν ἐντελῶς παράλυτα ἀπὸ τὸ ψυχρὸ νερό, τὰ χέρια του ἀντλοῦν νέα δύναμι ἀπὸ τὴν θέλησι, ποῦ ἔχει ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ὑπεράνθρωπον ἔργον, ποῦ ἀνέλαβε.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ χήρα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα. Ὁ Γκαγιάρδος ὅμως μένει ἀκίνητος στὴ θέσι του. Τὰ πόδια του τοῦ ἀρνοῦνται κάθε ὑπηρεσία. Δύο ἄνδρες ῥωμαλέοι ἔρχονται καὶ τὸν σηκώνουν...

Ἡ ἄνοιξις ἐπανέφερε στὸ μικρὸ χωριὸ τὴν ἐλπίδα. Ὁ Λείγηρ ἐπανῆλθε στὴν κοίτη του. Κτίζουν πάλι τὸ πρόχωμα. Ἀλλ' ὁ ἀνδρεῖος ἀπόστρατος δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κάνῃ στοὺς ρευματισμούς του περίπατο στὸν ἥλιο. Εἶνε καρφωμένος στὴν πολυθρόνα του γιὰ πάντα. Δὲν ἔχει ὅμως καιρὸ νὰ αἰσθανθῇ ἀνία.

Γύρω του παίζουν καὶ πηδοῦν ἀδιάκοπα δυὸ μικρά. Ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποῦ τοῦ κάνει χίλιες περιποιήσεις καὶ ἕνα ἀγοράκι, ποῦ μὲ μάτια ὀρθάνοικτα ἀκούει τὰς πολεμικὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος στρατιώτου. Τὶ εὐτυχῆ παιδιά!

—Ὑπάρχει καὶ μιὰ νίκη, ποῦ δὲν τὴν ἀναφέρετε, ἡ νίκη σας κατὰ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἡμέρα ποῦ μᾶς ἐσώσατε καὶ τοὺς τρεῖς, καὶ ἡ νίκη αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ μικρότερη, διακόπτει μὲ φωνὴ συγκεκινημένη ἡ χήρα, τὴν ὁποίαν ὁ μπάρμπα Γκαγιάρδος μὲ γενναιοφροσύνη φιλοξενοῦσε στὸ μικρό του σπιτάκι, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς συμφορᾶς.

—Ἂς μιλήσωμε λοιπὸν καὶ γιὰ τὴ νίκη μου αὐτή, ἀπαντᾷ γελῶν ὁ γέρων. Ἐὰν ἐγὼ ἐνίκησα τότε τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, οἱ ρευματισμοὶ ὅμως ἐνίκησαν ἐμένα. Ὥστε εἴμεθα ἴσα καὶ ἴσα.

—Ναί, ἀλλὰ τώρα νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ πιὰ κανεὶς νὰ πῆτε, ὅτι δὲν εἶσθε ἱκανὸς γιὰ τίποτε. Οὔτε ἕνας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ δὲν θὰ σᾶς τὸ συγχωροῦσε, φωνάζει εὔθυμα ἡ κυρία Προσπέρου, ποῦ εἶχε ἀκούσει ὅλη τὴ συνομιλία, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ.

—Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, ἀποκρίνεται ὁ μπάρμπα Γκαγιάρδος, ὅτι καὶ μὲ ὅλη τους τὴν ἐπιμονὴ δὲν ἔχουν οἱ ρευματισμοὶ τὸ δίκιο, ἀλλὰ ἡ γυναῖκες. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, κυρία Προσπέρου;

Ὅλοι γελοῦν ἀνοικτόκαρδα. Καὶ ὁ παράλυτος ἀπόστρατος λησμονεῖ τοὺς πόνους του ἀνάμεσα στὴ γενικὴ συμπάθειαν, ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην.

(Clotilde Leclerc) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ**

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΟΥΖΙΚΑΝΤΕΣ

Ἕνας χωρικὸς εἶχεν ἕνα γαϊδοῦρι ποῦ τὸ ἐφόρτωνε, τώρα τόσα χρόνια, σακκιὰ μὲ στάρι νὰ τὰ πηγαίνῃ στὸ μύλο· ἀπ' τὴν πολλὴ ὅμως δουλειὰ ἀδυνάτισε τὸ καλόμοιρο καὶ 'λίγο ἀκόντευε νὰ γίνῃ ἄχρηστο. Ὁ κύριός του ἐσκέφθηκε ὅτι τὸ ἔτρεφε πιὰ ἄδικα, καὶ αὐτὸ σὰν ἐκατάλαβε πῶς θὰ τὸ 'πέταγε, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ μάνδρα καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Λαμία. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκεῖ θὰ 'μποροῦσε νὰ γίνῃ μουζικάντες. Ἀφοῦ προχώρησεν ἀρκετά, ηὗρεν ἕνα κυνηγιάρικο σκύλλο πεσμένο κατὰ γῆς μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, ποῦ ἐφαινόντανε κουρασμένος ἀπ' τὸν πολὺ τὸν δρόμο.

—Ἔ! τί χάσκεις ἐκεῖ, κουμπάρε; τὸν ρώτησε τὸ γαϊδούρι. —Ἄ, εἶπε ὁ σκύλλος, ἐπειδὴ εἶμαι γέρος καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ τρέχω πολὺ 'στὸ κυνήγι, ὁ κύριός μου μὲ τσάκισε 'στὸ ξύλο, ἐγὼ τῶβαλα στὰ πόδια καὶ δὲν ξέρω τώρα ποῦ ναῦρω τὸ ψωμί μου.—Γι' αὐτὸ σκοτίζεσαι; ἐγὼ πάω στὴ Λαμία γιὰ νὰ γίνω μουζικάντες· ἔλα μαζί μου καὶ κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο· ἐγὼ θὰ παίζω τὴ φλογέρα. καὶ σὺ θὰ χτυπᾷς τὸ ταμπούρλο.

Ὁ σκύλλος εὐχαριστήθηκε μ' αὐτὸ κ' ἐπροχωρήσανε μαζί. Ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νὰ ἰδοῦνε μιὰ γάτα στὸ δρόμο.—Τί ἔπαθες κ' ἐσύ; τῆς λένε.—Μὰ χαίρεται κανεὶς ὅταν κοντεύῃ νὰ πεθάνῃ; ἀπήντησε ἡ γάτα· σὰν μ' ἐπῆραν τὰ χρόνια καὶ δὲν 'μποροῦσα νὰ πιάνω ἄλλο ποντικούς, ἡ κυρά μου ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ· ἐγὼ πετάχτηκα ἔξω, καὶ τώρα δὲν ξέρω τί νὰ κάμω.—Ἔλα μαζί μας στὴ Λαμία, τῆς εἶπε τὸ γαϊδοῦρι, ἐσὺ ποῦ καταλαβαίνεις ἀπὸ σερενάτες, 'μπορεῖς νὰ γίνῃς ἕνα; καλὸς μουζικάντες.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀρέσανε στὴ γάτα κ' ἐπῆγε μαζί τους.

Καθὼς πηγαίνανε, ἔφταναν ἔξω ἀπὸ ἕνα χάνι, ὅπου ἕνας κόκκορας ἐφώναζε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

—Ἐ! τί ἔχεις ἐσὺ καὶ μᾶς ξεκούφανες, εἶπε τὸ γαϊδοῦρι.—Εἶχα μαντέψῃ καλὸ καιρὸ γιὰ τὴν Κυριακή, ἀπήντησε ὁ κόκκορας, καὶ ἐπειδὴ ἔρχουντανε αὔριο ξένοι, ἡ κυρά μου δὲν μὲ λυπήθηκε καὶ εἶπε στὴ μαγέρισσα νὰ μὲ κάμῃ σοῦπα· αὐτὴ λοιπὸν θὰ μὲ σκοτώσῃ ἀπόψε καὶ γι' αὐτὸ ἐγὼ φωνάζω ἀκόμη ὅσο μπορῶ. — Βρὲ κοκκινοκέφαλε, δὲν ἔρχεσαι μαζί μας ποῦ πᾶμε στὴ Λαμία; Ἐκεῖ κάτι καλλίτερο ἀπὸ τὸ θάνατο θὰ βρῇς. Ἐσὺ ἔχεις ὡραία φωνή, καὶ ὅταν ὅλοι μαζὶ παίζουμε μουσική, θὰν' ἡ δουλειά.

Ὁ κόκκορας πῆγε κοντά τους καὶ οἱ τέσσαρες μαζὶ τραβήξανε γιὰ τὴ Λαμία.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

(Brüder Grimm) *Μετάφρασις* Ι. Γ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γιγαντιαία Ντάμα

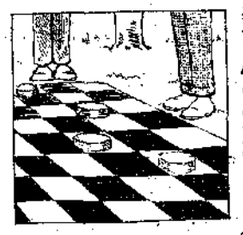

Ἡ μεγαλητέρα *ντάμα* τοῦ κόσμου εὑρίσκεται εἰς τὸ Μπριστόλ. Ἂν ρίψετε ἓν βλέμμα εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε καὶ περὶ τοῦ ἄβακος καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν πεσσῶν.

Ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις

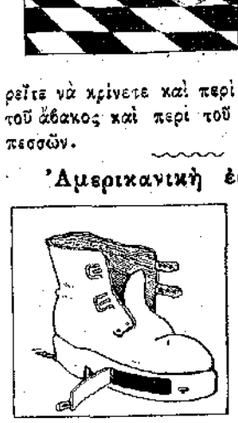

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐφεῦρεν ὑποδήματα διὰ τὸν χειμῶνα. Τὰ ὑποδήματα αὐτὰ ἔχουν πάτους χονδροὺς ἀπὸ χάλυβα, οἱ ὁποῖοι σχηματίζουν ὡς μίαν μικρὰν *φουβοῦν*, ὅπου εἰμπορεῖ νὰ βάζῃ κανεὶς ὀλίγα κάρβουνα ἀναμμένα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Πρόβλημα

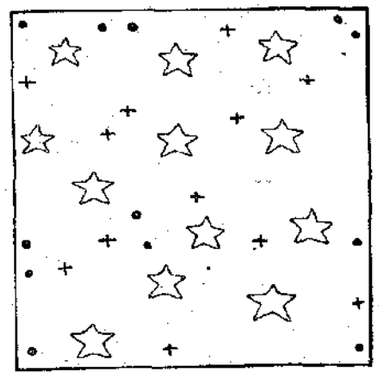

Τὸ τετράγωνον αὐτὸ νὰ διαιρεθῇ, μὲ τρεῖς γραμμὰς εὐθείας, εἰς δύο τρίγωνα καὶ εἰς δύο ὀρθογώνια τετράπλευρα· εἰς κάθε δὲ τρίγωνον καὶ εἰς κάθε τετράπλευρον νὰ ἐμπεριέχωνται τρεῖς ἀστέρες, τρεῖς σταυροὶ καὶ τρεῖς κοκκίδες. Δὲν εἶνε εὐκολώτατον;

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

β'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τοφιλλοβόλου 11

J** de m**n, j** de v*l**n

Νἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 44ου φύλλου

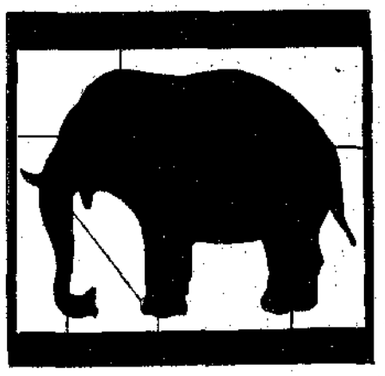

α'.) Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ τεμάχια, διὰ νὰ σχηματισθῇ ὁ ἐλέφας.—β'.) L'oisiveté est La mère de tous les vices.—γ'.) Ὕδρα, Σπέτσαι, Ναυκρατοῦσα, Βέλος, Δόξα, Καραυνός, Ἀθέρωφ, Ψαρά, Θύελλα, Νίκη.

ἰδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΕΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Πανηγῦρι στὸ χωριό! Τι εὐχάριστο, τὶ διασκεδαστικό! Δὲν ξεύρεις, τὶ νὰ πρωτοθαυμάσης. Παντοῦ ζωή, χαρά, τρέλλα!

Ὁ κόσμος ἀμέτρητος, πατῆς με, πατῶ σὲ, Οἱ πολῖται χιλιάδες ξελαυγγίζονται, ποιὸς πιὸ πολὺ τὸ πρᾶγμά του νὰ ρεκλαμάρῃ. Τὰ παιδιὰ χαρούμενα καὶ γελαστὰ πετοῦν ἀδιάκοπα τὲς δεκάρες τους σὲ χίλια δυὸ μικρο-παιγνίδια καὶ παιρικά. Ἐδῶ μιὰ τέντα μὲ κάμποσες καρέκλες, χρησιμεύει γιὰ καφενεῖο. Ἐκεῖ ἕνας ποιητάρης ἀκούραστος ἀπαγγέλλει ποιήματά του πατριωτικά, μ'ὅλη τὴν μυρωδιὰ τῆς βαθειᾶς δημοτικῆς. Κι' ἐνθουσιάζεται ὁ κόσμος καὶ ὅλοι ξεσποῦν στὰ «ζήτω» καὶ οἱ δεκάρες πέφτουν σὰν βροχὴ στοῦ νέου ραψῳδοῦ τὸν δίσκο. Παρέκει βιολί, λερέντες χορευταί, τραγουδισταὶ γλυκόλαλοι, ἐνῷ στὸ ἄκρο τοῦ χωριοῦ πολλοὶ νέοι ζηλεμένοι, ἀγωνίζονται, ποιὸς 'ς τὸ πήδημα, ποιὸς στὸ *δρόμο καὶ ποιὸς 'ς τὸ λιθάρι!*

Τὶ εὐχάριστο, τὶ διασκεδαστικὸ τὸ πανηγῦρι στὸ χωριό!

Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα

«ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΜΟΥ!»

Δύο φίλες μου, ποῦ ἦλθαν νὰ μὲ ἰδοῦν, ἔφεραν προχθὲς καὶ τὴν μικρὴ ἀδελφούλα των: Ἕνα κοριτσάκι μόλις τριῶν ἐτῶν μὲ ἐξύπνη φυσιογνωμία, μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ ἀθῷα ματάκια της, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια της....

Κρατοῦσε σφικτὰ ἀπὸ τὸ φόρεμα τὴ μιὰ ἀπὸ τὲς ἀδελφές της καὶ ἀκουμπισμένη ἐπάνω της, δὲν ἔνοοῦσε νὰ κινηθῇ ἀπ' ἐκεῖ. 'Σ ὅ τι κι' ἄν τῆς ἔλεγα, μιλιὰ αὐτή. «Ἔλα, Ἔλλη μου, κάτι θὰ σοῦ δώσω, μίλησε!» Τίποτε.— «Μπᾶ! δὲν ξέρεις νὰ μιλήσῃς; ἔλα καὶ θὰ σοῦ δώσω γλυκά, φιγοῦρες,» καὶ τῆς ἀράδιαζα ὅ τι μοῦ ἐρχότανε στὸ στόμα. Καὶ πάλιν τίποτε, μὲ ὅλα τὰ γλυκὰ καὶ τὴς κάρτες ποῦ τῆς ἔδωκα.

«Ἐτελείωσε, δὲν ξέρει, ἀφίστε την» εἶπα. Ἄ, τότε! ἐκάρφωσε τὰ ματάκιά της ἐπάνω μου μὲ οἶκτον, ἀφοῦ ἤμουνα τόσον ἀνόητη νὰ νομίσω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ μιλήσῃ!

Δὲν μοῦ ἔμενε τώρα παρὰ ἡ βία. Εἰς ἔργον λοιπόν! Τῆς ἁρπάζω τὸ καπελλάκι της... Ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν τὰ χάδια καὶ τὰ δῶρα, τὸ κατώρθωσε αὐτή. «Τὸ καπέλλο μου!» φωνάζει καθαρὰ-καθαρά, ἐνῷ κτυπᾷ τὸ ποδαράκι της καὶ ἀφίνει τὸ φόρεμα τῆς ἀδελφῆς της καὶ ὁρμᾷ κατ' ἐπάνω μου.

Ἐγὼ δὲν ἤθελα τίποτε ἄλλο· εἶχε μιλήσῃ. Τῆς τὸ ἐφόρεσα, καὶ ἀφοῦ μὲ μεγάλη προσπάθεια κατώρθωσα νὰ τὴν φιλήσω, μοῦ ἔφυγε καὶ ἔτρεξε στὴν ἀδελφή της, ἐνῷ κρατοῦσε μὲ τὰ δυό της παχουλὰ χεράκια τὸ καπελλάκι της.

Ἐκαθήσαμε ἔπειτα πολλὴ ὥρα, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα ἄλλη λέξι ἀπὸ τὸ στοματάκι ἐκεῖνο....

Γαλήνη

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

2. ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Φθινόπωρο... Στὰ οὐράνια τὸ μήνυμά του [νάτο....
Ποῦναι ἡ γατούλα τώρα 'ς τὸν ἥλιο νὰ [λουστῇ
κουλουριασμένη πάλι σὲ σκέπασμα χιονάτο
'στὸ παραθύρι ἀπάνω βγαλμένο νὰ 'λιαστῇ;...

Σύννεφο μαῦρο ἁπλώνει... Ποῦ 'νε τὸ [ἀρνίθι πάλι
Βροχὴ νὰ δισλαλήσῃ κρυμμένο ἀπ' τὴ μου- [ριά,
ποῦ ἅπλωνε 'ς τὴν αὐλή μας τὴν ἰσκιε- [ρὴν ἀγκάλη
μὲ γυμνωμένα φύλλα καὶ μὲ ξερὰ κλαριά;

Κ' οἱ πάππιες 'ς τὴ λακκούβα βροχῆς [νερὸ νὰ σχίσουν;..
Ποῦ' νε οἱ κοττοῦλες τώρα νὰ 'βγοῦν [καὶ νὰ σκαλίσουν,
ἁπλώνοντας 'ς τὸ θάλπος τὰ ὡραῖά τους [φτερά;

Νάτα!... Μὲς 'στὴν καρδιά μου!... Περ- [νοῦν γλυκὰ κι' ὡραῖα,
—προσκύνημα γιὰ μένα, ὅπως μνημεῖα [ἀρχαῖα—
νέφη, ποῦ κλεισοῦν τὸν ἥλιο καὶ σβύνουν [τὴ χαρά...

Τέλλος Ἄγρα

Σ' ΤΑ ΑΜΠΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ

Ἀφιερωμένον εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν

Μὲ ποίαν χαρὰν ἐπεριμέναμεν τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐγίνετο ὁ τρύγος στ' ἀμπέλια τοῦ παπού! Ἦλθε ἐπὶ τέλους. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει, ἡ δὲ ἀδελφή μου καὶ ἐγὼ περιμέναμεν μὲ ἀνυπομονησίαν τὸν παπού νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πάρῃ. Σ' τὰς ἑπτὰ τὸ αὐτοκίνητον ἐφάνη, κατεβήκαμεν γρήγορα-γρήγορα τὴν σκάλαν καὶ ὅταν ἑτακτοποιήθησαν ὅλα, ἠρχίσαμεν τὸν δρόμο μας. Μετὰ μισὴ ὥρα ἐφθάσαμε. Ἕως τὸ μεσημέρι τρυγούσαμε μὲ γέλια καὶ χαρές· ἔπειτα κουρασμένες ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ξαπλωθήκαμεν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ πεύκα, κοντὰ στὸ δροσερὸ ρυακάκι. Τὶ ὡραῖα θέα! Ἐκαθήσαμεν καὶ τὴν ἐθαυμάζαμεν ἕως τὸ βράδυ. Στὰς ἑπτὰ γυρίσαμεν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἡμέραν μας.

Αὔρα τῶν Σπετσῶν

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Εἰς τὸν δρόμον ποῦ ὁδηγεῖ εἰς τὸ ὡραῖον χωρίον, εἷς νέος στρατιώτης, μόλις ἀπολυθείς, ὁδοιπορεῖ. Ἡ νὺξ εἶναι σκοτεινή. Οὔτε ἓν ἄστρον φωτίζει τὸν οὐρανόν. Ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ὁ ἄνεμος συρίζει καὶ ἡ βροχὴ πίπτουσα ραγδαία, καθιστᾷ τὸν δρόμον του πλέον ἐπίπονον. Εἶναι βρεγμένος, εἶναι ἐξηντλημένος ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ ὅμως προχωρεῖ προσπαθῶν, εἰ δυνατόν, νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους τὸ ποθητόν του χωρίον, ὅπου τόση ἀνακούφισις τὸν περιμένει. Καὶ ἡ ἐλπὶς τοῦ δίδῃ πτερά, καὶ προχωρεῖ, καὶ ὁλονὲν προχωρεῖ!...

II

Μέσα εἰς τὸν ταπεινόν του οἰκίσκον, ἡ οἰκογένειά του ἀγρυπνεῖ. Ὁ γηραιὸς πατήρ του τὸν περιμένει πλησίον τῆς ἑστίας, παρέκει κάθηται ἡ μήτηρ του, ἐνῷ οἱ ἀδελφοί του πηγαινοέρχονται ἀνυπόμονοι. Σιωπὴ βασιλεύει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ καθεὶς εἶνε ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰς γλυκείας του σκέψεις, καὶ μόνον τὸ ὡρολόγιον κτυπᾷ μονοτόνως.

III

Μετά τινας ὥρας, ὁ καλὸς στροτιώτης εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας των, καὶ τώρα ἐμπρὸς εἰς τὴν λάμπουσαν ἑστίαν καθήμενος, μετὰ κακουχίας καὶ κινδύνους ἑνὸς ὁλοκλήρου χρόνου, δέχεται τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν ἄφατον στοργὴν τῶν οἰκείων του. Τί εὐτυχία! Καὶ πόσον τοῦ ἀξίζει!...

Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ *Πρίγκιπος Ἀφνειοῦ*, ὁ Παῦλος τὸν ἠρώτησε:

—Ἔφαγες προτήτερα μύγδαλα;

—Ποῦ τὸ κατάλαβες; ἐρωτᾷ περίεργος ὁ *Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ*.

—Εἶδα τὴς φλούδες ἀπ' ἔξω.

Μετά τινας ἡμέρας, ἀνταποδίδων εἰς τὸν Παῦλον τὴν ἐπίσκεψιν ὁ *Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ*, εἰσέρχεται περιχαρὴς εἰς τὸ δωμάτιόν του.

—Ἔφαγες ἕνα γάϊδαρο, Παῦλε!, τοῦ λέγει.

—Τὶ λές, χριστιανέ μου; Μίλα καλά!

—Βρὲ δὲ μὲ γελᾶς ἐμένα· εἶδα τὸ σαμάρι του ἀπ' ἔξω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο 1912.

* * *

Οἱ γονεῖς τῆς Αὔρας εἶνε πολὺ δυσαρεστημένοι διὰ τὴν ἀμέλειάν της. Ὁ μπαμπᾶς της τὴν μαλώνει καὶ τῆς φέρνει παράδειγμα τὴν συμμαθήτριάν της Ἑλένην, ἡ ὁποία εἶνε πρώτη τῆς τάξεως.

—Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἤμουν μπαμπᾶς της!

—Τώρα τὸ λές· μὰ δὲν θὰ σοῦ ἄρεσε καθόλου.

—Γιατί;

—Γιατὶ ὁ μπαμπᾶς της πέθανε πέρσυ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1914

Δῶρα 1700 δρ. διὰ τοὺς τυχηροὺς καὶ βραβεῖα ἀπὸ 3 ἕως 49 δρ. δι' ὅλους

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 35ον ἔτος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, σᾶς προσκαλεῖ νὰνανεώσετε τὴν συνδρομήν σας διὰ τὸ 36ον ἔτος (1914), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης **Δεκεμβρίου.**

Ἡ Διάπλασις σᾶς ὑπόσχεται, ὅτι ὁ νέος της τόμος θὰ εἶνε πολὺ ἀνώτερος καὶ τοῦ ἐφετεινοῦ. Βεβαίως, μεγάλας καινοτομίας δὲν ἐπιτρέπουν ἀκόμη αἱ παροῦσαι περιστάσεις τῆς Πατρίδος. Ἀλλ' ἅμα ἀποκατασταθοῦν τὰ πράγματα, καὶ ἡ Διάπλασις, θὰ καινοτομήσῃ, ὥστε νὰ γίνῃ ἀνταξία τῆς νέας Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἡ Διάπλασις διατηρεῖ ἀναύξητον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομήν της, — **8** δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ **10** φράγκα διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, — ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ ταμείψῃ τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν της, θὰ διανείμῃ καὶ φέτος **ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ. ΔΡΑΧΜΩΝ εἰς πέντε Κληρώσεις.** Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε **Ἐξαιρετικὴ** Κλήρωσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνενέωσαν ἢ θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, **μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους,** θὰ κληρωθῇ δὲ εἷς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ:

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης
ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 μὲ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα
ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50.000

Εἰς ἑκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θὰ διανέμωνται εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς διάφορα δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κλήρωσιν) τῶν ὁποίων κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν σελίδα 276 τοῦ 34ου φύλλου, θὰ δημοσιευθῇ δὲ καὶ εἰς τὸ μεθεπόμενον 48ον φύλλον.

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,
Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,
Ἡ Γ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
Ἡ Δ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ἑκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετάσχουν οἱ ἔχοντες προπληρώσῃ συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, *ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεται ἡ Κλήρωσις.*

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἑκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφορῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του. **Ἐννοεῖται,** ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπευθείας, εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Καὶ τὸ μὲν Λαχεῖον εἶνε διὰ τοὺς τυχηρούς. Ἀλλὰ **δι' ὅλους** ἐν γένει τοὺς προθύμους ὑπάρχει καὶ ἓν **βραβεῖον,** τὸ ἑξῆς: Τοὺς 7 τόμους "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν **μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους,** δικαιοῦνται νὰ τοὺς πάρουν, ὅλους μαζὶ ἢ ὅσους θέλουν, πρὸς **δραχμὰς 4** ἕκαστον· τοὺς δὲ 8 τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 8, πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον. Πρὸς τοῦτο διεπέθησαν 50 ἀντίτυπα ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω τόμων, (ἐν ὅλῳ τόμοι 750) διὰ νὰ πωληθοῦν **μόνον** εἰς τοὺς ἀς ἄνω προνομιούχους συνδρομητὰς καὶ μόνον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, ἡ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν 50 ἀντιτύπων ἑκάστου τόμου, τὸ προνόμιον παύει.) Οἱ τόμοι αὐτοὶ εἶνε 15. Καὶ ἂν π. χ. τοὺς παραγγείλῃ κανεὶς ὅλους, θὰ ἔχῃ εὐθὺς μίαν ἔκπτωσιν, ἕνα δῶρον ἀπὸ 49 δραχμάς.

Οἱ θέλοντες χρυσοδέτους τοὺς ἄνω τόμους προσθέτουν δρ. **3** δι' ἕκαστον τόμον.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως δώρων καὶ βραβείων, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθῆκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον προσκαλῶ σήμερον τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν **ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον** καὶ νὰ μοῦ δείξουν ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ζῆλόν των.

Δελτία Ἐγγραφῆς θὰ σᾶς μοιράσω μὲ αὐτὸ ἢ μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικατασταθῇ· ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων, εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἐμπρὸς λοιπόν! Σᾶς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1913.

ΑΠΟ λίγα λόγια εἰς ὅλους, διότι σήμερον, ὡς βλέπετε, δὲν ἔχω πολὺν τόπον δι' Ἀλληλογραφίαν.

Ρεζεντᾶ, ὅσο συχνότερα μοῦ γράφεις, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ μένα. Ἀλλὰ διατί σ' ἐφούρκισεν ἡ εἰρωνεία τῆς φίλης σου; Ὅλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐννοοῦν τὰ εὔμορφα πράγματα;

Πῶς δὲν ἔχει σημασίαν, *Ἀμαρυλλίς*; Σημαίνει: ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ τὴν φωτογραφίαν σου μετὰ χαρᾶς. Νά, τώρα ποῦ σοῦ ἀπαντῶ ἰδιαιτέρως.

Περαστικὰ στὸ μπαμπᾶ, *Ἡρωΐς* τοῦ 21. Ἴσα-ἴσα τὸ «Ζευγάρωμα» θὰ δοθῇ αὔριον Κυριακὴν ὡς ἀπογευματινὴ δι' οἰκογενείας. Καὶ ἔτσι θὰ τὸ ἰδῇς.

Κανεὶς δὲν τὸ ξεύρει αὐτό, *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας.* Ὤ; σήμερον ὅμως, ἡ μεγαλητέρα πιθανότης εἶνε, ὅτι ὁ τρίτος πόλεμος ἀποσοβεῖται.

Ἔτσι δὲν εἶνε, *Σεμνὸν Ἴον*; Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν, δὲν ἐπιθυμεῖ κανεὶς τὴν ἐργασίαν; Καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν αἰσθάνονται χαρὰν μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων;

Δὲν τὸ εὑρίσκω σωστόν, *Ἡρωϊκὴ Σάμο.* Διότι καὶ τὰ ἀγόρια θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ποῦν τὸ ἴδιον, δηλ. ὅτι ἄλλα εἶνε πολὺ μικρά, καὶ δὲν ξεύρουν. ἄλλα δὲ πολὺ μεγάλα, καὶ δὲν εὐκαιροῦν. Ὥστε κάτι ἄλλο συμβαίνει. Καὶ πιθανώτερον, ἐκεῖνο ποῦ εἶπεν ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία.*

Καλὸς ἤλθατε, Κάρμον. Εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὴν *Συλφίδα* καὶ τῆς ἐστειλα τὰ φύλλα, διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα της. Πότε θὰ σᾶς ἰδῶ;

Ἡ *Ναυτοπούλα* παραξενεύεται πολὺ ὅταν βλέπῃ, ὅτι ψευδώνυμα, ποῦ ἐνόμιζεν ὅτι τὰ ἔχουν κορίτσια, τὰ ἔχουν ἀγόρια, καὶ τἀνάπαλιν. Ἀλήθεια· κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι καθαυτὸ θηλυκὰ ψευδώνυμα *(Ἀμαρυλλὶς* π. χ.), ὄχι ὅμως *Ἐθνικὴ Σημαία* ἢ *Ἔνδοξος Πατρίς)* ταιριάζουν μόνον εἰς κορίτσια· ὅπως τὰ καθαυτὸ ἀρσενικὰ μόνον εἰς ἀγόρια, καὶ τὰ οὐδέτερα πλέον εἰς ὅλους.

Ἡ *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα* (ἀγάρι), σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημά μας, κάμνει αὐτὴν τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν: «Ναὶ μὲν τὰ ἀγόρια ὑπερισχύουν καὶ πάντα θὰ ὑπερισχύουν, ὑπάρχουν ὅμως μερικὰ κορίτσια ποῦ δὲν μποροῦν νὰ τὰ φθάσουν τ' ἀγόρια». Πῶς;

Πληγωμένε Μαχητά, σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου μπαμπᾶ καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ ἐπουλώσῃ γρήγορα τὴν πληγήν σου.

«Μὰ τί ἐγοῦσαι ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!» ἀνακράζει ἡ *Μπουμπουλίνα,* ἀπαντῶσα εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Ἀλλὰ διατί, δὲν λέγει. Ρωτήστε την.

Ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* — πρώτη — ἔλυσε τὴν ἀπορίαν τῆς *Μεγάλης Καρδιᾶς.* Ἔπειτα ὁ *Φάων*: «Mon père est maire de Mamers.» Ναί, αὐτὸ εἶνε· μολονότι ἀλλάζει ὀλίγον ἡ πραφορά.

Νεράϊδα τοῦ Χελμοῦ, αὐτό] τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ναί, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἄμα γυρίσῃς στὰς Ἀθήνας, θὰ ξεσπαθώσῃς γερά.

Ἕως ἐδῶ. Δι' ἄλλας ἀπαντήσεις δὲν μένει πλέον τόπος. Ἀκοῦτε, *Φάον, Πυθαγόρα Σάμι, Κῦμα* καὶ *Δοξασμένε Ρῆγε*; Ἐς ἄλλοτε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιό μου» τῆς *Ρεζεντᾶς* — «Μία καλὴ ἀπόδειξις» τοῦ *Πόδου τῆς Ρόδου* — «Καὶ ποιητὴς» τοῦ *Φάωνος* — Ποιήματα τοῦ *Κύματος* καὶ τοῦ *Τέλλου*

Ἄγρα· — Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὸ χωριὸ — Τὸ νυφιάτικο μαντήλι» (μίμησις τοῦ *Φαίδρου Ἀδάμαντος*, ἀλλὰ χωρὶς χάριν καὶ χωρὶς ἠθικὸν συμπέρασμα·) — «Κόσμος» (ἀτελές·) — «Στὴν Κρήτη μας» (πολλὰ γλωσσικὰ λάθη·) — «Μπακάλης Ποιητής» (δὲν κάνει διὰ παιδιά·).

Διαβάστε, παρακαλῶ, σήμερα «Τὸ Καπέλλο μου!» τῆς *Γαλήνης*. Νά, τέτοια θέματα θέλω διὰ τὴν Σελίδα μας.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ψηφοδελτίων τῆς Γ' Τριμηνίας λήγει τὴν Τρίτην 15ην τρέχοντος, ὥστε ὅσοι δὲν ἐψηφίσατε *ἀκόμη πρέπει* νὰ σπεύσετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Νεράϊδα τοῦ Χελμοῦ*, κ. (Μ.Ε) *Λευκόπτερος Ἄγγελος*, ἀ. (Γ.Β.) *Νύμφη τῆς Ἀβύδου*, κ. (Δ.Ε).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (δημοσιεύεται, βλέπεις, σήμερον, διότι ἡ ἐπιστολή της εἶχε περιπλανηθῆ·) *Νόσιμον Ἦμαρ* (ὄχι, ἡ Ο. Μ. δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια· ἡ *Μελπομένη Λογοθέτου* εἶνε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐσπούδασε μουσικὴν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τώρα διαμένει εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου, καθὼς μανθάνω, θὰ διορισθῆ καθηγήτρια τοῦ Ὠδείου·) *Μελαχροινὴν Μουσμὲ* (τί ἀφηρημάδα, ἔ;) *Φιλοπάτριδα Ἀνδριοπούλαν* (ἔ, καλλίτερα τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ἥρωα τοῦ 1913* (ἔστειλα· ἰδιαίτεροι ὅροι δὲν ὑπάρχουν· ὅ,τι ἔχεις νὰ στείλῃς, στεῖλέ το·) *Τέλλον Ἄγραν* (τώρα... πρέπει νὰ τὸ βρῶ καὶ νὰ τὸ διαβάσω· ὄχι καὶ τόσον εὔκολον, διότι δὲν τὸ ἐξεγώρισα, ἀλλὰ τὸ ἄφισα εἰς τοὺς σωροὺς τῶν ἐπιστολῶν·) *Κερκυραϊκὴν Αὔραν* (ἔστειλα·) *Στρατηλάτην Μακεδονίας* (ἔστειλα· περαστικά·) *Βασιλέα τῶν Σατανάδων* (ἂς ἐλπίσωμεν λοιπὸν εἰς τὸ μέλλον·) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δοξασμένο Δαμὶρ Ἰσσὰρ* (ἔννοια σου, δὲν λέγω τίποτε·) *Ἰσσὼν Ἀράχνης* (θὰ προοδεύσῃς, διότι ἔχεις καλὸν ὁδηγὸν εἰς τὰ «διαπλασιακά»·) *Ἥλιον τῆς Αὔριον*, *Μακρινὸν Πατριώτην*, *Τολμηρὸν Ἀεροπόρον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν θην *Ὀκτωβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Ἰανουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

493. Λεξίγριφος

Ἕνα σύνδεσμον κοινὸν
Μὲ θεὸν ἐὰν ἑνώσῃς,
Ἥρωα θαλασσινὸν
Ἕλληνα θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελεσίλλας

494. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα γαλλικὸν
Μὲ τετράποδον ἑνώνει,
Καὶ καλλίμορφον θεὸν
Τῶν ἀρχαίων φανερώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυαναλεύκου

495. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος

Μένει ὁ ἴδιος ποιητὴς
Ὁ Ῥωμαῖος ποῦ θὰ βρῇς,—
Ὁ λαιμός του ἂν κοπῇ,
Ἀλλ' ἂν μείνῃ ἡ κεφαλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

496. Τονόγριφος

Μιᾶς θεᾶς ἐκ τῶν Ἐννέα,
Μόνον τὸν τόνον ἂν κινήσῃς,
Λέξις εὐθὺς γίνεται νέα
Ποὺ ὡς ρῆμα θὰ χαρακτηρίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

497. Πυραμὶς

\+ Καθέτως μέγας Ἄγγλος ποιητής.
* + * = Αἰσθητήριον.
* * + * * = *Μάγισσα.*
* * * + * * * = Χώρα τῆς Ἑλλάδος
* * * * + * * * * = Ἐπίθετον βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σωφραζέττας

498. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Στρατάς!.. Ἔλλη! Νίκο! Σοφία!.. περνᾷ στρατός!..
— Μὰ τί στρατός;
— Μὰ σᾶς εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Αὔριον

499. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ἀρχαῖος θεός — Αἰσθητήριον = Ἓν φωνῆεν + (Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ — φωνῆεν =) Αἰσθητήριον + (Ὄρος τῆς Ἑλλάδος — ἄρθρον =) Ἀντωνυμία + (Σκεῦος οἰκιακὸν — νῆσος τοῦ Αἰγαίου =) Ἀριθμητικόν.

Ἄθροισμα ὁπολοίπων: Ἀθηναῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀηττήτου Εὐζώνου.

500. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν:

1, Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας· 2, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Νῆσος τῆς Ἰταλίας· 5, Μοῦσα· 6, Θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ· 7, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 8, Ἀρχιπέλαγος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ταλαιπωρηθείσης Ἠπείρου.

501. Φωνηεντόλιπον

μ - μ - πτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ.

502. Γρῖφος

τί
τί τί με
ενδ ναί.
τί τί χία
τί

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείρας Ἑλλάδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ *παχέα* στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ *κεφαλαῖα* τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλοῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τὴν *Χρυσαλλίδα τοῦ Κάμπου* εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα.
Λορελάϊ, Ἀφελῆς Ξανθούλα. *(ΙΓ',420)*

MADEMOISELLE T.B.

Toute la troupe «PATELIN» de Candie, se recommande à votre bon et inoubliable souvenir.—**Coucou**!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ,,

Ἡ ἐκτίμησις ἧς ἀπήλαυσεν ἡ «*Νέα Ἑλλὰς*» ἐκ τοῦ Διαπλαστικοσόμου, μᾶς ἐνθαρρύνει νὰ κατέλθωμεν εἰς τὸ Δημοψήφισμα μὲ βεβαίαν ἐπιτυχίαν. Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ἐὰν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε βραβεῖον ἐκλογέως, ὑποστηρίξατε τὰ ὑπέρογα ψευδώνυμά μας.
Ὁ Γραμματεύς: ***Πειρακτήριον*** *(ΙΓ',422)*

ΖΗΤΩ Ο "ΘΡΙΑΜΒΟΣ,, *(ΙΓ'423)*

"ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ,,

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Διορίζεται τὸ ***Πανελλήνιον Ὄνειρον*** ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ προάγεται εἰς γραμματέα τοῦ ἐν Πειραιεῖ προξενείου ὁ διερμηνεὺς ***Δοξασμένη Ἑλλάς.*** Προσέτι διορίζονται ***Πρόξενοι:*** ἐν *Χίῳ* ***Ἕνα Χιωτάκι,*** εἰς ***Βαθὺ*** Σάμου ***Πυθαγόρας ὁ Σάμιος*** ταμίας τῆς ἐν ***Ἀθήναις*** Θριαμβευτικῆς παροικίας ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου.***

Ὁ Ὑπουργός: ***Ὀνειρευμένη Ἑλλὰς***

ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ

Ἀπονέμεται ἡ ***Κυανῆ ταινία τῶν Θριαμβευτῶν*** εἰς τοὺς: ***Ἑλληνίδα Μητέρα*** πρεσβευτὴν Ἀθηνῶν, ***Ἀττικὴν Δύσιν*** πρόξενον Πειραιῶς, ***Σπάθην τοῦ Βουλγαροκτόνου*** Καλαμῶν, ***Ἡρωϊκὸν Δρίσκον*** Ρεθύμνου, ***Ἐν Τούτῳ Νίκα*** Βόλου, ***Κύμα τῆς Γαλανολεύκου*** Ἀλμυροῦ καὶ εἰς τὸν ***Ἀθανάσιος Διάκου*** τιμηματάρχην καὶ ***Πανελλήνιον Ὄνειρον*** καὶ ***Λουδοβίκον Μπετόβεν*** γραμματεῖς τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν
Ὀνειρευμένη Ἑλλὰς

Πάντες οἱ μέχρι τοῦδε παρασημοφορηθέντες προάγονται εἰς τὸν ***Ἀργυροῦν Σταυρόν.*** Εἰς δὲ τὴν ***Ὀνειρευμένην Ἑλλάδα*** ἀπονέμεται διὰ τὰς ἐξόχους της ὑπηρεσίας ὁ ***Μεγαλόσταυρος.***

Ὁ Αὐτοκράτωρ
Ἀήττητος Εὔζωνος *(ΙΓ'424)*

Οἱ κάτωθι ***Σατανάδες*** δηλοῦμεν ὅτι δὲν ἀναγνωρίζομεν κανένα ὡς ***βασιλέα,*** ἀλλ' ὅτι εἴμεθα πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς «***Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας***».

Διάβολος Ξειδάτος, Διαβόλου Κέρατο, Λέρα τοῦ Διαβόλου, Ἑωσφόρος, Σατανᾶς, Διαόλου Ἐγγόνι, Ξανθὸ Διαβολάκι.

ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ *Χαλκὶς*

Ἀλληλογραφοῦ καὶ ἀνταλλάσσω c. p. μετὰ πάντων τῶν ***ψευδωνυμούχων συνδρομητῶν*** τῆς «***Διαπλάσεως***». Παρακαλῶ δὲ πάντας τοὺς προτείνοντάς μοι ***Μικρὰ Μυστικὰ*** νὰ μὲ πληροφορήσουν, ὡς μὴ ἐνθυμούμενος εἰς ποίους δὲν ἔστειλα.
Ἀήττητος Εὔζωνος *(ΙΓ'427)*

ΖΗΤΩ Ο "ΘΡΙΑΜΒΟΣ,, *(ΙΓ'428)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 43-44 ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 361 καὶ 369).

ΑΘΗΝΩΝ: Κοῦλα Ἀθ. Γεωργιάννη, Ν. Καραγεωργόπουλος.
ΕΧΕΤΕΡ: (Ἀγγλίας) Ἄστρον Ἑσπερινόν.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πόπος Δ. Ζάης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἀφελῆς Ξανθούλα.
ΙΘΑΚΗΣ: Νικ. Δημ. Σικυώτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Ι. Τσιντζιρας.
ΚΥΔΗΝΗΣ: Αἰχούδα.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Δυστυχής.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἥρως τοῦ 1913.
ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Χρυσούλα Ἐδστρ. Χαχῆ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πελ. Καλαμάκος, Νικ. Ἀναστασόπουλος, Ἀχιλ. Λεοντακιανάκος. Νικηφόρος Ναυμαχία.
ΧΙΟΥ: Ἕνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἰθάκῃ ΝΙΚ. ΔΗΜ. ΣΥΚΙΩΤΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2502*